

Arrest

nr. 133 790 van 25 november 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 31 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 juli 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. BAKI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster en haar Belgische partner leggen op 8 oktober 2013 te Herenthout een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. Op 17 januari 2014 dient verzoekster een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 1 juli 2014 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie

maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 2 juli 2014 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.01.2014 werd ingediend door:

Naam: [S.]

Voorna(am)(en): [B.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben zoals vereist overeenkomstig art. 40bis, §2, 2°, a) van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat de wettelijke samenwoning is afgesloten op 8.10.2013 (zie verklaring van wettelijke samenwoning in het dossier). Op diezelfde datum is betrokkene ingeschreven op het adres van de partner (zie het rijksregister). Voorafgaand aan de aanvraag tot verblijf als familielid van een burger van de Unie, kan er dus niet worden vastgesteld dat er reeds 1 jaar effectieve samenwoning was.

Voor zover betrokkene wenste aan te tonen de partner wel degelijk minstens 2 jaar te kennen en gedurende deze periode een duurzame relatie te hebben onderhouden dient opgemerkt te worden dat de stavingsdocumenten die hiertoe werden voorgelegd, dit niet op overtuigende wijze aantonen. De volgende documenten werden voorgelegd

- één ongedateerde foto: één enkele foto, waarvan niet duidelijk is waar deze werd genomen, bij welke gelegenheid of op welke datum kan bezwaarlijk als een bewijs van een stabiele relatie worden beschouwd.

- één reservering (dd. 8.09.2011) van een vliegtuigticket Fez-Brussel op naam van betrokkene voor een enkele reis op 17.09.2011: Nergens van deze reservering kan worden afgeleid dat betrokkene daadwerkelijk op die dag naar België is afgereisd én op die dag de huidige partner heeft ontmoet. Betrokkene verbleef, overeenkomstig het dossier, reeds eerder in België. Betrokkene heeft dus wellicht noch kennis of familie in België. Bij gebrek aan concrete bewijzen dat betrokkene daadwerkelijk de reis heeft gemaakt en daadwerkelijk de partner heeft ontmoet, kan de reservering van het ticket niet als voldoende bewijs worden aanvaard.

Op basis van de voorgelegde documenten kan niet op voldoende wijze worden vastgesteld dat de voorwaarden zijn voldaan.

De andere voorgelegde documenten zoals de loonfiches van de Belg, het geregistreerd huurcontract, de verblijfsvergunning van betrokkene uit een andere lidstaat, het bewijs over een geldige ziekteverzekering te beschikken, doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Nergens uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat hij een aanvraag heeft ingediend op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat overeenkomstig art 52, §5, 5de lid een bevel om het grondgebied te verlaten hier van toepassing is.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

*[...] Artikel 40bis Vreemdelingenwet van 15/12/1980 bepaalt:
[...]*

*Artikel 40ter Vreemdelingenwet van 15/12/1980 bepaalt:
[...]*

Dat verzoekster aan alle vereiste voorwaarden voldoet van artikel 40bis en van artikel 40ter Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat er ten onrechte van uit dat de duurzaamheid en het stabiele karakter van de partnerrelatie niet is aangetoond.

Immers verzoekster heeft reeds meer dan 1 jaar effectief samengewoond met haar partner, en zij kennen elkaar reeds meer dan 2 jaar, waarbij zij regelmatig contact onderhielden en elkaar meer dan drie maal hebben ontmoet en deze ontmoetingen meer dan 45 dagen bedroeg.

Voor de berekening van de samenwoont van een jaar dient niet uitsluitend rekening te worden gehouden met de datum van de afsluiting van de wettelijke samenwoont, doch elke feitelijk samenwoont is hierbij bepalend.

Verzoekster legde een vliegtuigticket voor waarbij verzoekster op 17.09.2011 naar België kwam om samen te zijn bij haar partner. Uit de reis die verzoekster maakte naar België, blijkt dat zij reeds langer dan 2 jaar een relatie hadden. Ook uit de foto die destijds werd genomen op 20.09.2011 blijkt dat er geen twijfel kan zijn over het feit dat verzoekster naar haar partner kwam en niet bij iemand anders. Dat verzoekster beschikt over een verblijfsvergunning in een andere lidstaat maakt dat zij elkaar sedertdien continu hebben kunnen bezoeken en hun relatie hebben kunnen onderhouden. Dat zij elkaar minimum drie maal hebben ontmoet voor in totaal 45 dagen of meer, kan dan ook niet ernstig worden betwist. Een relatie van minstens twee jaar wordt aangetoond in tegenstelling tot hetgeen de Dienst Vreemdelingenzaken meent te moeten besluiten.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken in strijd met de stukken besluit dat een duurzame en stabiele relatie niet zou zijn aangetoond.

[...] Dat het kennelijk onredelijk is om verzoekster naast de weigering van verblijf ook een bevel te geven om het grondgebied te verlaten, zeker nu verzoekster op het moment van het nemen van de bestreden beslissing aan alle voorwaarden voldeed conform het artikel 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 en het bevel om het grondgebied te verlaten niet afdoende werd gemotiveerd. Dat zij hierdoor de motiveringsplicht schromelijk miskent.

De bestreden beslissing verwijst in de aanhef naar artikel 52, §4, lid 5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze bepaling luidt als volgt:

“ § 4. [...]

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.” [...]

Uit bovenvermelde bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord "desgevallend" wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven (cf. RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340; RvS 24 oktober 2012, nr. 221.165).

Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kwam het de verwerende partij in casu toe te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt aan verzoekster, quod non. "Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De enige reden die de Dienst Vreemdelingenzaken geeft voor het bevel om het grondgebied te verlaten is de volgende: "Nergens uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat hij een aanvraag heeft ingediend op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat overeenkomstig art. 52, §5, 5de lid een bevel om het grondgebied te verlaten hier van toepassing is.". Dit kan bezwaarlijk worden beschouwd als een afdoende motivering in feite of in rechte. Te meer nu verzoekster beschikt over een verblijfsrecht in een andere lidstaat en wettelijk samenwoont met haar partner, ondertussen reeds bijna 1 jaar.

Ten overvloede, voor zover dient te worden aangenomen dat het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op de toepassing van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dient er aan herinnerd te worden dat artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet alleen voorziet in gevallen waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Het kwam de verwerende partij toe om duidelijk te preciseren in de bestreden beslissing welke bepaling van artikel 7 Vreemdelingenwet wordt toegepast zoals artikel 8 van de Vreemdelingenwet het vereist, quod non.

De verwerende partij diende uitdrukkelijk te motiveren waarom zij het nodig vond om een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten, aangezien dit bevel geen automatisch gevolg is van de weigering van het verblijf.

Een schending van de formele motiveringsplicht dient vastgesteld te worden.

[...] Door de bestreden beslissing wordt verder het mensenrecht op de eerbiediging van het privé- en familiale leven geschonden (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 EVRM : "1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

De bestreden maatregel vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoekster en haar recht op een familiaal en privéleven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 E.V.R.M. Het begrip familiaal en privéleven in artikel 8 EVRM sluit de relatie in van verzoekster met haar Belgische partner.

Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Gelet op de concrete situatie van verzoekster kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing schendt dan ook: de formele motiveringsplicht, het artikel 40bis en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, artikel 52§4 van het Vreemdelingenbesluit, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het artikel 8 EVRM.

In toepassing van het middel is de bestreden beslissing dan ook nietig.”

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet, op basis waarvan verzoekster een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft aangevraagd als partner duurzame relatie, het volgende bepaalt:

[...]

Het komt derhalve aan verzoekster, in haar hoedanigheid van vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een partnerschap met een burger van de Unie wenst te beroepen, zelf toe om, met alle middelen van recht, het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen. Verzoekster diende aan te tonen dat zij en haar partner een relatie hebben van tenminste twee jaar, dat ze elkaar in die periode minstens 3 keer hebben ontmoet voor een minimum van totaal 45 dagen of dat zij één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat ze een gemeenschappelijk kind hebben.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar aanvraag ter staving van haar relatie slechts één foto voorlegde en slechts één reservatie van een vliegtuigticket. Daarnaast legde zij een verklaring van wettelijke samenwoning voor die gedateerd is op 8 oktober 2013. Daar de aanvraag van een verblijfskaart werd ingediend op 7 januari 2014 en de verklaring van wettelijke samenwoning slechts dateert van 8 oktober 2013, kan hieruit niet worden afgeleid dat verzoekster en haar partner reeds één jaar samenwonen op het moment van de aanvraag. Verzoekster betwist voorgaande niet, doch is de mening toegedaan dat ook uit andere elementen kan worden afgeleid dat zij en haar partner elkaar reeds twee jaar kennen. Zij gaat er echter aan voorbij dat de foto, in tegenstelling tot wat zij aanvoert, geen datum bevat. Het is derhalve niet kennelijk onredelijk te oordelen dat dergelijke foto, waarvan niet duidelijk is waar en wanneer ze werd genomen, niet als bewijs van stabiele relatie wordt beschouwd.

Waar verzoekster de mening is toegedaan dat uit de reservatie van het vliegtuigticket kan worden afgeleid dat zij een relatie heeft met de Belgische onderdaan sedert twee jaar, dient te worden opgemerkt dat uit dergelijk document op geen enkele wijze kan worden afgeleid dat zij enerzijds de Belgische onderdaan is komen bezoeken en anderzijds als zouden zij elkaar effectief hebben ontmoet en samen tijd hebben doorgebracht. Bovendien blijkt uit het administratief dossier, zoals ook wordt weergegeven in de bestreden beslissing, dat verzoekster reeds vroeger in België heeft verbleven, waardoor het niet kennelijk onredelijk is te stellen dat zij wellicht noch kennissen of familie heeft in België en dat bij gebrek aan concrete bewijzen, dat zij daadwerkelijk de reis heeft gemaakt en daadwerkelijk de partner heeft ontmoet, de reservatie van het ticket niet als voldoende bewijs wordt aanvaard. Verzoekster weerlegt voorgaande vaststellingen niet.

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht. Doch, artikel 8 EVRM is geen absoluut recht en staat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 d.d. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 d.d. 30.08.2007).

Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om verzoekster te gedogen op het grondgebied, enkel omwille van het feit dat zij een relatie zou hebben/heeft.

De artikelen 40 e.v. van de vreemdelingenwet hebben tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (zie ook Raad van State nr. 140.105 d.d. 02.02.2005 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 d.d. 30.08.2007).

Verzoekster wist of behoorde te weten dat zij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien haar aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten werd afgewezen (cf. EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk).

Verzoekster laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in haar privé - en gezinsleven zou uitmaken.

De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoekster enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cfr. M. VAN DE PUTTE, "Straatsburg gaat vreemd", T.Vreemd.1994, 3-16).

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoekster dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Verzoekster toont ook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan ontwikkelen (RvS 28 oktober 2008, nr. 187.393). Zij stelt zelf over een verblijfskaart te beschikken in een andere lidstaat, waardoor niet kan worden ingezien waarom zij in die andere lidstaat geen gezinsleven zou kunnen leiden.

In de bestreden beslissing werd wel degelijk gemotiveerd waarom verzoekster bevolen wordt om het grondgebied te verlaten. Er werd uitdrukkelijk verwezen naar artikel 52 en verder gesteld dat zij geen houder is van een verblijfsvergunning uit een andere lidstaat. Verzoekster toont het tegendeel niet aan. [...]"

2.3.1. Onderzoek van het beroep wat de eerste bestreden beslissing betreft, de beslissing waarbij verzoekster het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd.

2.3.1.1. Wat de ingeroepen schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. De Raad stelt vast dat verweerder een duidelijke motivering in rechte en in feite heeft voorzien waarom het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd en dat deze motivering pertinent en draagkrachtig is. Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt geenszins.

2.3.1.2. Verzoekster geeft in wezen aan niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de beslissing tot weigering van verblijf van verblijf van meer dan drie maanden ten grondslag liggen. Het middel dient bijgevolg, wat deze beslissing betreft, vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden onderzocht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 40bis, §§ 2 en 4 van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de niet-Belgische partner van een Belgische onderdaan, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de Belgische onderdaan een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder dan eenentwintig jaar zijn, ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen. Hierbij dient ook te zijn aangetoond dat de Belgische partner beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en over een behoorlijke huisvesting.

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden steunt op de vaststelling dat verzoekster niet op een afdoende wijze het duurzaam en stabiel karakter van haar relatie heeft aangetoond zoals vereist in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig deze bepaling is het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aangetoond:

*“- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;”.*

In de motivering van deze beslissing wordt ingegaan op de verschillende stukken zoals aangebracht door verzoekster ter staving van haar verblijfsaanvraag, evenals op de redenen waarom deze stukken niet kunnen volstaan als afdoende bewijs van een duurzame en stabiele relatie.

Verzoekster betoogt allereerst dat zij en haar partner wel degelijk reeds één jaar samenwoonden voorafgaand aan de aanvraag. Zij stelt hiertoe dat voor de berekening van de samenwoning van één jaar niet enkel rekening dient te worden gehouden met de datum van de afsluiting van de wettelijke samenwoning, doch met elke feitelijke samenwoning. De Raad stelt op basis van de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden vast dat verweerder op dit punt niet enkel rekening hield met de datum van de wettelijke samenwoning, doch ook opmerkte dat verzoekster pas is ingeschreven op het adres van haar partner op datum van de wettelijke samenwoning. Verweerder gaf verder aan van mening te zijn dat de voorgelegde stukken niet van aard zijn dat deze alsnog enige samenwoning van één jaar voorafgaand aan de aanvraag vermogen aan te tonen. Verzoekster toont het onjuist of kennelijk onredelijk karakter van deze motivering niet aan. Zij betwist zo het gestelde door verweerder niet dat zij pas sinds de datum van de wettelijke samenwoning is ingeschreven op het adres van haar partner en zij blijft verder in gebreke aannemelijk te maken dat de door haar voorgelegde reservering voor een vlucht Fez-Brussel op 17 september 2011 en de door haar voorgelegde foto van aard zijn dat hieruit enige feitelijke samenwoning gedurende één jaar kan blijken. Er blijkt aldus geenszins dat verweerder, gelet op de gegevens van het dossier, ten onrechte geen rekening hield met enige eerdere feitelijke samenwoning.

Verzoekster is verder van mening dat zij wel degelijk aantoonde dat zij en haar partner elkaar reeds twee jaar kenden ten tijde van de aanvraag, zij regelmatig contact onderhouden en elkaar minstens drie keer hebben ontmoet waarbij deze ontmoetingen minstens 45 dagen bedroegen. Zij betoogt in dit verband dat uit de vliegtuigreis naar België die zij op 17 september 2011 maakte blijkt dat zij en haar partner reeds meer dan twee jaar een relatie hebben. Verweerder motiveerde op dit punt evenwel dat enerzijds niet blijkt dat verzoekster op voormelde datum ook effectief naar België is gereisd en anderzijds evenmin blijkt dat zij haar partner op dezelfde dag dat zij naar België reisde reeds zou hebben ontmoet. Verzoekster toont met haar betoog het onjuist of kennelijk onredelijk karakter van deze motivering nog niet aan. Verzoekster stelt weliswaar dat uit de foto genomen op 20 september 2011 duidelijk blijkt dat zij naar België kwam om bij haar partner te zijn. Verweerder stelde evenwel vast dat de door haar voorgelegde foto niet gedateerd is en aldus niet dienstig kan worden voorgelegd teneinde het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen. Uit de kopie van de voorgelegde foto zoals deze zich bevindt in het administratief dossier – en waarvan de kwaliteit slecht is – blijkt inderdaad niet dat deze gedateerd zou zijn. Verzoekster legt thans dezelfde foto voor doch deze keer voorzien van een datumvermelding. Het is de Raad evenwel niet mogelijk na te gaan of verzoekster bij de aanvankelijke aanvraag ook een foto met datumvermelding overmaakte aan het bestuur. In ieder geval merkt de Raad op dat zelfs indien uit de foto – samengenomen met de reservering voor een vliegtuigticket – zou blijken dat verzoekster en haar partner elkaar reeds twee jaar kenden, gelet op een ontmoeting op 20 september 2011, de voorgelegde stukken op een enkele wijze het bewijs leveren van regelmatige contacten en minstens drie ontmoetingen voorafgaand aan de aanvraag van minstens 45 dagen. Verzoekster stelt in dit verband dat zij sinds 2011 een verblijfsvergunning in een andere lidstaat had, waardoor zij elkaar continu konden bezoeken en hun relatie konden onderhouden, doch de vaststelling dringt zich op dat zij zich aldus beroept op loutere veronderstellingen om alsnog het bewijs van een duurzame en stabiele relatie te leveren. Verzoekster weerlegt met dit gestelde geenszins de motivering dat zij niet voldoende bewijs voor te leggen ter staving van het duurzaam en stabiel karakter van de relatie zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de Vreemdelingenwet.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.3.1.3. De uiteenzetting betreffende de aangevoerde schending van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit wordt verder enkel betrokken op het bevel om het grondgebied te verlaten. Hierop dient dan ook niet nader te worden ingegaan wat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft.

2.3.1.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.3.1.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is niet aangetoond.

2.3.1.6. Verzoekster beroept zich verder nog op een schending van artikel 8 van het EVRM.

De Raad merkt allereerst op dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden enkel een antwoord betreft op een aanvraag van verzoekster waarbij zij zich beriep op een verblijfsrecht op grond van artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Er blijkt aldus niet dat verweerder er zich in deze beslissing niet toe kon beperken vast te stellen dat niet is voldaan aan de voorwaarden voor een recht op verblijf van meer dan drie maanden op grond van deze bepalingen. Er blijkt niet dat in deze beslissing enige motivering in het kader van artikel 8 van het EVRM zich opdrong, of enig onderzoek door het bestuur in deze zin vereist was, nu verzoekster zich in haar aanvraag ook geenszins beriep op deze verdragsbepaling doch enkel op artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt daarnaast ook op dat verzoekster, door louter op algemene wijze te betogen dat er sprake zou zijn van een onevenredige inmenging in haar recht op privé- en gezinsleven, geenszins aannemelijk maakt dat er in casu op verweerder enige positieve verplichting zou rusten om haar toe te laten tot een verblijf in België. Los van het gegeven dat verzoekster de motivering in de eerste bestreden beslissing niet weerlegt dat het duurzaam en stabiel karakter van de relatie niet is aangetoond, wijst de Raad er zo op dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekster toont niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar of haar partner verhinderen om samen in verzoeksters land van herkomst of elders te verblijven en dat een verblijf in België de enige mogelijkheid is om een gezin te vormen met haar partner. Verzoekster en haar partner dienden ook te weten dat de precaire verblijfssituatie van verzoekster tot gevolg had dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair was. De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft voorts niet tot gevolg dat verzoekster enig verblijfsrecht ontnomen wordt en belet niet dat zij alsnog wordt toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk van zodra zij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet voorziene verblijfsvoorwaarden.

In deze omstandigheden kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld.

2.3.1.7. Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

2.3.2. Onderzoek van het beroep wat de tweede bestreden beslissing betreft, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2.3.3.1. Allereerst merkt de Raad op dat wanneer een vreemdeling verzoekt om, in toepassing van artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten het aan verweerder toekomt om na te gaan of de betrokken vreemdeling aan de in deze wetsbepalingen gestelde voorwaarden voldoet. Indien verweerder vaststelt dat dit niet het geval is dan kan hij ten aanzien van deze vreemdeling een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden nemen. De vaststelling dat een vreemdeling niet over een recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk beschikt of dat hij naliet aan te tonen dat hij over een dergelijk recht op verblijf beschikt, leidt niet automatisch tot de vaststelling dat deze vreemdeling zich op onwettige wijze in het Rijk bevindt. Het is immers mogelijk dat deze vreemdeling tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd of dat hij tijdens de behandeling van een andere aanvraag (asiel, medische redenen...) tijdelijk in het Rijk kan verblijven. Wanneer verweerder constateert dat een vreemdeling geen recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk kan laten gelden, komt het hem toe aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling niet tevens onwettig in het Rijk verblijft en desgevallend over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten kan slechts worden afgegeven in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten hebben ook verschillende rechtsgevolgen. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft louter tot gevolg dat een vreemdeling geen recht op verblijf kan laten gelden en eventueel zal dienen terug te vallen op zijn vroegere verblijfstoestand. Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft tot gevolg dat een vreemdeling het Belgisch grondgebied dient te verlaten en kan desgevallend dienen als basis voor een gedwongen terugleiding naar de grens en een administratieve vrijheidsberoving.

Gelet, enerzijds, op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en, anderzijds, dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad. Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg heeft dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing waarbij hem een verblijf wordt geweigerd op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen heeft daarentegen geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot weigering van verblijf. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskennis van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot weigering van verblijf, die aan een vreemdeling met een zelfde akte ter kennis werd gebracht. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van deze beslissing tot weigering van verblijf.

2.3.3.2. Verzoekster voert een schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, bepaling die voorziet dat de motivering van een administratieve beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht waartoe het bestuur is gehouden, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij zo nodig kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad merkt op dat verweerder in de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten geen (afdoende) motivering in rechte heeft opgenomen, zodat verzoekster kan worden gevolgd waar zij stelt dat verweerder de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden. Aangezien in artikel 8 van de Vreemdelingenwet expliciet is bepaald dat bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten steeds de bepaling van artikel 7 van dezelfde wet die werd toegepast dient te worden vermeld, blijkt duidelijk dat de wetgever een groot belang heeft gehecht aan een correcte motivering in rechte van bevelen om het grondgebied te verlaten. Een loutere motivering in feite of een enkele vermelding van artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit, dat enkel voorziet dat verweerder de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden 'desgevallend' gepaard laat gaan met een bevel om het grondgebied te verlaten, kon in casu derhalve niet volstaan. De Raad benadrukt ook dat zelfs indien de overheid een beslissing neemt op grond van een gebonden bevoegdheid, hetgeen in casu niet blijkt, slechts aan de draagkrachtvereiste wordt voldaan door de juridische en feitelijke toestand te vermelden die de toepassing van de regel uitlokt (cf. RvS 15 februari 2010, nr. 200.807).

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 juncto artikel 8 van de Vreemdelingenwet is aangetoond.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft en leidt tot de nietigverklaring van dit bevel. Een onderzoek van de overige onderdelen van het middel wat deze beslissing betreft dringt zich niet langer op.

De Raad stelt in voorliggende zaak vast dat het feit dat verweerder heeft nagelaten de beslissing tot afgifte van het bevel om grondgebied te verlaten (afdoende) in rechte te motiveren – waardoor deze beslissing dient te worden vernietigd – op zich evenwel niet toelaat te concluderen dat ook de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met enig gebrek is behept waardoor deze evenzeer dient te worden vernietigd.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Wel heeft zij een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in zoverre deze zijn gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 juli 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 juli 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing van de bij artikel 2 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende november tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS